

JIŘINA HOLÁ

Louňovice pod Bláníkem

JÁ HÁJÍM PRAVDU, MLUV PRAVDU, SLYŠ PRAVDU

Je 28. března 2018 a my se vydáváme za paní Jiřinou Holou, rodačkou z Louňovic pod Bláníkem. Narodila se ještě v době První republiky, v roce 1923.

Narodila jsem se tady a tady bych taky chtěla skončit můj život.

Naše povídání s paní Holou bylo plné poutavých historek a naším úkolem je přiblížit vám zajímavé okamžiky jejího života. Jeden z prvních příběhů se týká hračky z dětství, látkového havrana z tatínkovy dílny.

Ten učedník jak tady byl, tak ten mě ušil havrana černýho, z látky, která byla určena pro policajty, černá. A já toho havrana mám na půdě. A když jsem měla havrana, tak se ho každý bál a nikdo ho nebral.

A nyní se v našem společném vyprávění posuneme o kus dál, do doby protektorátu Čechy a Morava. Paní Holá nám vyprávěla, jak ono období prožívala.

Já jsem měla dokončený reálný gymnázium a měla jsem jít na vysokou školu. Maminka mě vybrala, že existuje jedna škola v Praze, která je pro abiturienty

středních škol. Jak tady byli Němci, tak hned nás jako z té školy zajali, zajmuli, a že se musíme přeškolit na zdravotnictví. Já dostala úsek na Šumavě. Měla jsem průkazku, že můžu přecházet do německého území, protože to byla doba, kdy nám zabrali pohraničí. Už tam směli jenom Němci a Češi ne. A já, že jsem dělala to zdravotnictví, tak jsem měla takovou propustku, kterou jsem se musela prokázat. To jsem třeba musela někde přespat, a tam, když jsem přišla večer, že tam budu nocovat, tak po mně každej koukal. Chlapi, když tam byli na pivě, jestli nejsem nějaká špionka.

Jak jsme se posouvali vyprávěním dál, dostali jsme se k nástupu komunistické strany k moci a ke kolektivizaci.

Jo, to je rozvorání mezí? To jak měli lidi ty políčka, jak si opatrovali a ty záhumenky, tak oni do toho vlítli a všechno to rozorali. Pro nás to byla smutná doba. Jsou z toho zápletky do dneska. Já musím říct, já jsem komunistka nemohla být, protože já jsem byla sokolka.

Na závěr jsme paní Holou poprosili o nějaké poselství nám, dnešní generaci.

Děti drahý, já bych vám ráda řekla, abyste se nezkazily. Já hájím pravdu, mluv pravdu, slyš pravdu. Ale vy, další generace, abyste si toho vážili, že jste se takhle toho času dožily a že takový krásný život chcete žít.